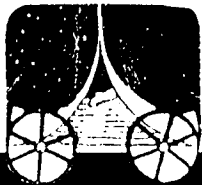

DIÁK SZÍNHÁZ

**ORSZÁGOS DIÁKSZÍNHÁTSZÓ
TALÁLKOZÓ
1999**

GLOBE-FESZTIVÁL, SZOLNOK, 1998. OKTÓBER 9-11.

Az alábbi idézetek a szolnoki Globe-fesztivál keretei között megtartott tanácskozás jegyzőkönyvéből származnak. A tanácskozás célja az volt, hogy megpróbáljon utat találni egyrészt a drámatagozatot végzettségének elismertetéséhez, másrészt a

drámapedagógus-képzés hatékonyságának javításához. A részleteket vitaindítónak szánjuk. Kérünk titeket, a témáról írástok meg véleményeket az ODE-nak. Szeretnénk, ha a Diákszínház hasábjain egyfajta fórum alakulhatna ki a témáról. Köszönjük.

„Folyó év június 10-én fogadta el az akreditációs bizottság és engedélyezte a drámapedagógus képzést általában az országban. A képzésre a kérelmet a nyíregyházi főiskola adta be, de emellett az egriek és a zsámbékiak is beadták, azonban a bizottság csak az egri főiskola kérelmét fogadta el.

Az 1998/99-es tanévben 8 osztályt indítottak az ország különböző pontjain. Kerettanterv szerint dolgoznak, de valójában nagyon nehéz ezt adaptálni arra az igényre, ami elvárás lenne az iskolákkal szemben, ugyanis az iskolák első sorban nem színházcentrikus embereket várnak, hanem olyan embereket, akik a színházi nevelést szorgalmazzák. Úgy látja, hogy a drámapedagógusok és a színházi emberek körében is a drámapedagógiai és a színházi nevelés valahogyan összerosódik és nincsenek konkrét dolgok meghatározva, amiből következően sokan úgy érzik, hogy a drámapedagógus színházat csinál az iskolában, másrészt pedig akik szűkebben értelmezik a drámapedagógiát, azok szintén ezt érzik alatta, vagy kissé tovább szélesítik a jelentését és színházi nevelést is értenek alatta. (...)

A legnagyobb probléma az, hogy hogyan lehet a drámapedagógiát beépíteni abba a rendszerbe, ami a főiskolákon van. Amikor találkoznak levelezős hallgatókkal, ez a probléma szinte mindig felszínre kerül. Probléma az is, hogy a drámapedagógiai társaság képzése többet tud biztosítani, mint egy három éves akkreditált anyag. Ezeket az ellentmondásokat fel kell oldani, de azt még nem lehet tudni, hogy ez a jövőben hogyan fog alakulni. (...)

A főiskolákon a színházi nevelés alig-alig működik. Nem ad rá lehetőséget az óra- és a vizsgaterv sem az óvóképző, sem a tanítóképző főiskolákon. Nem tudnak létrehozni olyan gyakorlóhelyeket, ahol színházzal foglalkozó főiskolások dolgoznak, sőt, a tanári gárdában sincs olyan, aki nagyon értene a mesteriségéhez. Emiatt pl. Zsámbékon is csak egy-két verses műsorra kerülhet sor, a gyerekek reggel nyolckor elkezdik, és hat órakor befejezik a napot. A tanterv olyan követelményeket állít velük szembe, hogy ez nem kivitelezhető. (...)

A drámapedagógiában is megjelenik ez a színházi nevelés, de igazából a színházpedagógus képzésben szeretnék ezt megjeleníteni. A színházpedagógus képzést négy évesre tervezik, az első három félévet a főiskolán töltенék a hallgatók, egy évet a színházban és az iskolában gyakorlaton, a maradék időt pedig szintén bent a főiskolán. A képzés idegen nyelvi oktatást is feltételezne, emellett pedagógiai és pszichológiai tárgyakat. (...) A Színház- és Filmművészeti Főiskolán olyan művészeket képeznek, akik a hivatásos színházi életben tevékenykednek, ebben a képzési rendszerben viszont olyan pedagógusokat képeznének, akik az iskolában és a színházban egyaránt tudnak dolgozni. Ezeknek a pedagógusoknak az a dolga, hogy órákat vezessenek, a színházban gyerekjátszó csoportokat hozzanak létre, vagyis olyan fajta művészi színházi nevelést végezzenek, ami eddig Magyarországon nem jellemző a színházakra. Nekik közönséget kell nevelni, az iskolákba be kell lépni, éppen ezért akarnak egy olyan művészeti iskolát, ahol nem játszó tanszak indulna, igazából dráma-képző központ lenne. (...)

Olyan szakembereket kell képezni, akik értik a gyerekjátszást, értik a gyerekek nyelvét, lelkét, tudnak tevékenykedni az iskolákban, de a színházban is. Ezeknek az embereknek nem feltétlenül kellene rendezőnek, pedagógusnak lenniük, hanem valami olyan „öszvér” tudással rendelkező valakik, akik mindkét helyen otthon vannak. (...) A drámatagozatos gimnáziumokból kikerülő diákok egymástól eltérő tudással rendelkeznek. Az országban több ilyen gimnázium is létezik, de a középiskolák mellett vannak olyan idősebb, vagy a szakmában helyét nem találó színházi ember által indított, középiskolás korú gyerekeket megcélzó képzések is, amelyeket szakmailag nem lehet elfogadni, mert a gyerekeket kissé félrenevelik. Nagyon nagy össze-visszaság uralkodik ezen a területen. Van néhány olyan „fészék”, amely már régóta működik, de jönnek hallgatók olyan iskolákból is, ahol a gyereket úgymond beetették, csalódtak benne, vagy végig vitték ugyan a négy évet, de igazából sznobokat neveltek. Olyan viselkedést tanítanak nekik, amire igazából semmi szükségük, azonban ennek a színházi neveléshez nincs semmi köze. Ezekkel a gyerekekkel nem tudnak a főiskolák mit kezdeni. (...)

A képzés tervével nemcsak a színházpedagógiában tevékenykedőket kellene megkeresni, hanem azokat a színházakat is, amelyek stúdiókat működtetnek, ugyanis az a tapasztalat, hogy becsapják a gyerekeket. Olyan szakembereket kell képezni, akik bármikor el tudják dönteni, hogy a színházban maradnak-e, vagy jobban érdekli őket a pedagógia. (...)

(A tanácskozás jegyzőkönyvéből Faragó Csaba válogatott. Az idézetek Móka János, Soltészky Tibor, Keserű Imre felszólalásaiból valók.)

SZOLNOK VÁZLATPONTOKBAN

1. HELYZETJELENTÉS

Mondjuk szombat délelőtt 11óra

...Pangó műv.ház, az aulában néhány unott, füstölgő diák. Menjünk tovább... Betévedünk az egyik színházterembe. Egy csoport éppen próbál. Nézzük meg! Keresünk egy jó helyet, ami egyébként nem túl nehéz feladat. Ekkor egy hang csendre int minket. Kiderül, hogy előadásra csöppentünk. A dolog elég meglepő, bár gondolhattuk volna, hisz a nézőtéren legalább annyian ülnek, mint amennyien a színpadon játszanak...

2. GLOBINFÓ

1998-ban is megrendezésre került a Szolnoki Globe Fesztivál. Minden évben összegyűlnek itt az ország drámatagozatos gimnáziumai, hogy bemutassák repertoáron lévő darabjaikat.

Ezúttal meghívtak még néhány művészeti iskolát, sőt Finnországból is érkeztek vendégek. Mindezt Szolnok városának köszönhetjük, aki most sem vallott szégyent a szervezést illetően. Mert volt szuperhappaj felvonulás, mindenki jött, ki saját lábán, ki gólyalábon (GARBONCIÁSOK). A találkozót a polgármester, illetve Vidovszky tanár úr nyitotta meg beszédével. Több helyszín közül válogathattunk, többek között a műv.ház és a galéria termeiből. Színészi tehetségünket is továbbfejleszthettük a reggeli tréningeken, melyet Uray Péter és Keszé Imre tartott. És persze darabok minden mennyiségben. Sőt: a záró bulin élőzenére rophatott az egész diáksereg, ott volt Budakesziről a Cervantes együttes. A szállást és az étkezéseket pedig kifizették a pár diákoknak.

3. SÍRJUNK VAGY NEVESSÜNK ?

Joggal tehetjük fel a kérdést, vajon miért van a két vázlatpont között ekkora ellentmondás. Miből adódott, adódik a diákok érdeklődéshiánya, közönye. A drámaisoknak és vélhetően a színház iránt érdeklődőknek szervezett tréningeken például a közel 20 meghívott csoport mintegy 150-200 tagjából körülbelül húszan vettek csak részt. Sőt, az előadásokat illetően volt olyan csoport, aki lejött, előadott, és mint aki jól végezte dolgát, fogta magát és hazament. De persze akadtak rendes csoportok is, akik maradtak, és adományaikkal támogatták Szolnok szórakozóhelyeit, így nem zavarva jelenlétükkel az előadásokat.

Pedig a fesztivál jó lehetőség lehetne arra, hogy a diákok körében végre kialakuljon olyan „színházi élet”, ahol születik valami, valami jó. Ne szűkítsük le a kört „színházi életre”: közösségről, közösségi életéről is beszélhetnénk, hiszen a találkozón volt egy pici közös bennünk. És hogy mi? Talán a művészet szeretete (hű de nagy szavak!), ezek az emberek művészek, vagy legalábbis annak tartják magukat. De feltehetően a baj nem a drámatagozatosokban van, valamit az alapoknál ronthatnak el. De ez a probléma már nem ránk tartozik.

Végezetül még néhány NAGY SZÓ:

„Nem az inspirálja az alkotást, ami van,
hanem az, ami lehet,
nem a létező, hanem a lehetséges.”

(Rudolf Steiner)

KOMPÁNIA

„Most kellene nagyon dolgozni és nagyon együtt lenni”

- beszélgetés Uray Péterrel

Diákszínház: Sokak szerint a tavalyi csurgói fesztivál egyik nagy vesztese voltál.

Uray Péter: Én ezt abszolút nem így éltem meg. Nekem a Találkozó elég furcsa hangulatú volt. Alapproblémám ezekkel a Találkozókkal, hogy fórum nem teremődik, s a csoportok között nem jön létre kapcsolat. Tehát ami alapján itt a színjátszók évről évre örömmel láthatnák viszont egymást és az újból találkozásnak mindig lenne valamilyen fejlődése, azt én itt nem érzem, és nem éreztem Veszprémben sem.

DSZ: A fórum mit jelent?

Uray: Az előbb elmondottakat és emellett szakmai fórumot is. A szakmai értékelés is csak eleve úgy lenne érdekes, ha a diákok bent lennének, azt gondolom, ez nemcsak a rendezők problémája, hanem a játszóké is. Nagyon sok együttesben a játszó felelőssége kimerül abban, hogy ők az előadást teljesítik. Esetleg be lehetne vezetni valamiféle kurzust vagy továbbképzési rendszert is. Minden képzési hely vagy minden együttes a saját stílusa szerint dolgozik. Nagyon kevés együttes van, amelyik kitekint mások felé. Egyébként nem érzem magam vesztesnek, nem is értem a kérdést.

DSZ: A díjazásra gondoltam.

Uray: Ja, úgy igen. Nekem eddig elég nagy szerencsém volt. Az utóbbi hatnyolc évben a produkcióim általában valamilyen méltányos elismerésben részesülnek, de ezek mindig együttesemhez, a Panboróhoz kötődnek. Nagyon jó a Pesti Barnabás Gimnázium drámatagozata, ahol szintén tanítok mint intézmény, de biztos, hogy igazán hathatós munkát egy együttesben lehet végezni. Az ember a drámatagozaton órát tart, szakmai anyagot ad le meglehetősen szűkös óráidőben, úgy, hogy közben minden, amit leadok, a következő hétre szétszáll a gyerekek fejében.

De igazából engem az lepett meg, hogy az *Egy kiállítás képei* maximális pozitív kritikát kapott és sem dramaturgiai, sem szcenikai, sem mozgástechnikai, tehát semmi olyan probléma nem merült föl, amiből az ember azt gondolta volna, hogy ez nem tetszik. És ehhez képest nem kapott semmiféle visszajelzést, és ez tényleg furcsa volt. De nem tudózom le. Most már azért tartok ott, hogy el tudom dönteni, hogy amit csináltam az hiteles, vagy nem hiteles.

A Találkozókra az is fontos lenne, hogy mindenki mindent nézzen meg. A szakmai kurzust sem úgy gondolnám, hogy néhány prominens személyiség
(folytatás a 9. oldalon)

ORSZÁGOS DIÁKSZÍNJÁTSZÓ TALÁLKOZÓ 1999

Az Országos Diákszínjátszó Egyesület ismét meghirdeti a magyarországi diákszínjátszó csoportok felmenő rendszerű találkozóját, amelyre várjuk minden olyan csoport illetve előadás nevezését, amely tagjainak ill. szereplőinek legalább kétharmada 14-20 év közötti fiatal. A találkozó külön mezőnyébe egyetemi, főiskolai csoportok jelentkezését is várjuk.

Az országos találkozóra műfaji, tematikai és műsoridőbeli megkötés nélkül nevezhetők az előadások. Egy csoport maximum két előadással nevezhet. Nem nevezhetők azok az előadások, melyek az utóbbi 3 év országos találkozóinak döntőjében szerepeltek.

A találkozóra nevezési díjat kell fizetnie minden olyan csoportnak, amely nem tagja az ODE-nak. A nevezési díj (csoportonként 500.- Ft) a lebonyolítás során előforduló levelezési és egyéb postaköltségeket fedezi. Azok a csoportok, amelyek befizetik az idei tagdíjukat, mentesülnek a nevezési díj fizetése alól.

**Kérjük a jelentkezési lapot postán vagy személyesen az
Országos Diákszínjátszó Egyesület címére
(ODE 1085 Budapest, Horánszky u. 11.)
1999. január 31-ig eljuttatni.**

Az ODE 1999. február 15-ig értesíti a csoportokat a területi válogatók időpontjáról és helyszínéről. A válogatóknak március végéig kell befejeződniük. Külön zsűri kérésére nincs lehetőség.

Az országos találkozó döntőjére 1999. április 23-25-én kerül sor. A döntőn azok a csoportok vehetnek részt, amelyeket a válogató bemutatókat megtekintő, az ODE által felkért kétféle előzőségi tagjai kiválasztanak. Az előzőségi munkáját semmiféle területi szempont nem szabályozza, feladata a legjobbnak vélt előadások kiválasztása.

Az országos rendezvénysorozattal kapcsolatban további információk kérhetők az ODE ügyintézőjétől, Pap Boglárkától munkanapokon 9-13 óra között a 06-1-318-7583-as telefon- és faxszámon.

JELENTKEZÉSI LAP

Országos Diákszínjátszó Találkozó
1999

A csoport neve:

Fenntartója:

Címe, telefonszáma:

A csoport vezetőjének neve:

Címe, telefonszáma:

A benevezett előadás címe:

Szerzője:

Rendezője:

Műsorideje:

Belépési nyilatkozat

(A még nem ODE-tag csoportok számára)

A nevű diákszínjátszó csoport
(cím:) fővel belép az
Országos Diákszínjátszó Egyesületbe. Az éves tagdíjat (csoportonként
500.- Ft/év, egyénileg belépő diákoknak 100.- Ft/fő, felnőtteknek 200.- Ft/fő)
postautalvánnyal befizetjük az alábbi címre:

OTP VIII. kerületi fiók

1085 Budapest, József körút 33.
11708001-20399498 (ODE számlaszám)

Dátum:
a csoport vezetőjének aláírása

(folytatás a 7. oldalról)

odamegy, és tart egy mosolygós, nagyképű bemutatkozást. Tehát itt műhelyt kellene alakítani. És lehet, hogy nem a Találkozó időpontjában kellene a műhelyt szervezni, hanem külön. De ahogy annak idején voltak diákszínjátszó-rendező tanfolyamok, ahogy voltak színjátszó kurzusok, ugyanezeket fel lehetne karolni a továbbiakban is. Ami a színháznak a diákszínjátszásban a legfontosabb feladat lenne, az a minél erősebb közösségi és szakmai munka. Most kéne nagyon dolgozni és nagyon együtt lenni.

DSZ: Hogyan lehet valaki a csoportod tagja?

Uray: Bárhogy. Ha valaki megkeres, felhív, üzen, hogy ezt szeretné csinálni, és eltöltünk valamennyi időt és megtudjuk, szükségünk van-e egymásra. Nagyon szívesen fogadok embereket, mert minden új arc, minden új figura vért hoz az együttesbe.

DSZ: Nyertél díjakat külföldön-belföldön. Mit tartasz a legnagyobb sikerednek?

Uray: Akkor, amikor a *Tavaszi áldozat* elkészült és Veszprémben fődíjat nyert, akkor azt gondoltam, hogy amit el szeretnék érni, amit a jelenlegi csúcsnak tartok, eljutni Kazincbarcikára. És mindenkinek a fejében benne van, hogyha már ott van 'Barcikán, szeretné, hogy megsimogassák. Eljutottunk 'Barcikára és tulajdonképpen megnyertük. A szakmai értékelésen mind a három zsűritagtól – Aschertől, Nánaytól, Fodortól – hihetetlenül jó kritikát kaptunk. Értőt, érzőt és hát fölmagasztalódtunk. Ezek után megkaptuk a fődíjat és az ember azt érezte: „na, most megcsináltam!” És akkor mi van? Szóval tulajdonképpen Kazincbarcikának nincs már olyan életbentartó szerepe, nincs olyan helyzetben, hogyha valaki idáig eljut, akkor kicsit „karantartva” mehetne tovább. Ennek egy része biztos, hogy illúzió, de elvileg az ember egy kategórián belül eléri a maximumot.

DSZ: Miért ennyire fontos Kazincbarcika?

Uray: Kazincbarcika a '70-80-as években nagyon fontos találkozója volt az alternatív színházi műhelyeknek, azoknak, amelyek a nyolcvanas évek hívatásos színházaiban is forradalmat csináltak. Olyan fórumot jelentett, ahol nemcsak fontos előadások voltak, hanem fontos emberek is. És amikor az ember elment 'Barcikára, akkor ott fontos arcokat látott. Ha megjelent Gaál Erzsé, az emberben volt egy ilyen tiszteletteljes csodálat, döbbenet, és azt éreztük, hogy most valami fontos dolog történik. Ezek a színészek rangot vívtak ki maguknak. Ez most már nincs. Azt gondolom, hogy Kazincbarcikán az enyémekeknek elég nagy rangjuk volt. De sem az ő fontosságukat, sem a körülöttük kialakult aurát nem éreztem annyira fontosnak. Az is igaz, most más időket élünk.

DSZ: Azt a stílusú színházat, amit te tudsz, csinálsz, lehet tanulni valahol?

Uray: Szerintem nem. Amit én csinállok, abban pantomim van, valamennyi modern tánc, valamennyi akrobatika, valamennyi a tradicionális keleti harcművészetek mozgásanyagából meg speciálisan saját mozgásművészet. Lassan alakult ez így ki. Igazából nem tudom, hogy hol tartok most, azt tudom, hol tartottam tegnap előtt, de ezt inkább éveken mondanám. Jön egy új impulzus, az ember kószolgatja, érzi, hogy nem a sajátja, és egy idő után mégiscsak valami, ami fontos volt belőle, föltűnik a munkámban.

DSZ: Mennyire hatottak a családi hagyományok?

Uray: Egyrészt nagyon fontos volt az, hogy színházi gondolkodásban, meg légkörben nőttem fel, de lehet, hogy a mozgásos munkámnak volt egy kis ellenállás jellege, merthogy apám elsősorban prózai, tradicionális színházzal foglalkozott. Amiért a színházam olyan, amilyen az az, hogy én nagyon sokáig zenészek készültem, csellistának és nagyon sokáig karnagyként is dolgoztam, zenekar, kórus mellett. Az, ami zenében benne maradt, nagyon segített mozgásban. Egészen máshogy közelítek a mozgáshoz, mint a táncosok általában.

DSZ: Érezted valaha, hogy úgy tekintenek rád, mint Uray György fiára?

Uray: Korábban nem, annyira különböző területen működünk. Inkább most érzem. Több helyen is fontossá váltam, és nem tudom, ebből mennyi az enyém, és mennyi az övé. Például magas szavazati aránnyal bekerültem a Szabad Színjátszásért Egyesület elnökségébe, amelynek édesapám haláláig elnöke volt, miközben ott engem nagyon sokan nem ismertek, tehát vagy a neve révén, tiszteletből – inkább ez a jó szó – kaptam bizalmat.

DSZ: Mi az, amivel a közeljövőben foglalkozni szeretnél?

Uray: Vannak olyan darabálmaim, amiket szeretnék megvalósítani. Most, ami nagyon foglalkoztat, az a Macbeth. Nagyon szeretnék egy olyan darabot, ami tiszta csendben történik és mindenféle hangot és zörejt csak a mozgás hangjaiból fölépíteni. És szeretnék egy musicalt is csinálni. A Mezei Mária Művészeti Iskolának igazgatója lettem, amit Lukács Laci és barátai építettek fel, és ahol a bizalom konkrétan nekem szól. Dolgozom velük régebb óta, és úgy érezték, váltaniuk kell, ezért rám gondoltak. Legnagyobb problémám, hogy szeretném még több helyen kipróbálni magam, de ahová hívnának, ott eleve azt mondják: „az Uray úgysem jön el”. Pedig dehogynem. Szívesen megyek bárhová, ahol szívesen látnak.

Szívesen vennék az Uray Péter által felvetett fórummal kapcsolatos észrevételeiteket, ugyanis mi is nagyon szeretnénk, hogy ilyenek legyenek.

Bemutatkozik...

- a szentesi Horváth Mihály Gimnázium

A szentesi Horváth Mihály Gimnázium drámai tagozata tavaly volt 20 éves, és ha a tagozatvezető ilyen megtisztelő felkérést kap, hogy bemutathatja élete fő értelmét, akkor bizonyára illene ünnepélyes és objektív (vagy legalábbis annak tűnő) hangnemet megütni. Illően kellene szólni a magyarországi drámatagozatok kitalálójáról, Bácskai Miska bácsiról, a jelenlegi kollégákról; illene felsorolni a hazai és külföldi fesztiválokon elért számtalan sikert, eldicsekedni a jól kitalált felvételi rendszerrel, tanmenettel, a színi pályára lépett volt tanítványokkal... De hát itt már nagy bajba kerülnénk, hiszen ha elkezdjük Gáspár Sándorékkal, Szőke Andrással (ők még a tagozat létrejötte előtt jártak ide), Kárász Zénóval, Börösök Enikővel (ők is ide jártak de nem itt érettségiztek), akkor még el sem kezdtük sorolni azt a majd' hetven(!) színészt, akik itt végeztek a tagozaton. Kit vegyünk be, kit hagyjunk ki? Alföldi Robi, Fesztbaum Béla, Hevesi Tamás, Náray Erika, Széles Laci, Tornyák Zoli... Szóval ez nem megy.

De a hatvanas években Jimi Hendrixen, Jim Morrisonon, Szelíd motorosokon felnőtt tagozatvezetőt az is csábítja, hogy érzékenyüljön kissé, s kifejtse idevágó kedvenc elméletét a József Attila-féle, „szabadság szülte rend”-re épülő pedagógiáról, a szabadság és a teljesítményelv közötti érzékeny egyensúlyról, az alkotókészség színpadi játék általi kifejlesztéséről, hosszú értekezést lehetne írni arról, hogy mi nem színészkedni, hanem játszani tanítunk, meg hogy nálunk a színházcsinálás nem cél, hanem eszköz. Ez se megy, ez az egész újság nem lenne elég *úgy igazán* elmondani, hogy mit is jelent nekünk, nekem Szentes, a szentesi drámai.

Úgyhogy itt most két nagyon szubjektív vallomást olvashattok – egy volt és egy mostani drámaistól.

Keserű Imre, tagozatvezető

"Vallomás" - 1.

Színészképző, mondták jó páran azok közül, akik tudták, hogy Szentesre járok; s ez már a 80-as évek végén is a feleslegességgel jelentett egyet sokak számára. Miért nem tanulsz valami rendeset, hi-

"Vallomás" - 2.

Nos én drámais vagyok...tehát a legilletékesebb, aki nyilatkozhat a drámai mibenlétéről. Drámaisnak lenni jó, de mint minden jó dolog ez sem fenéig tejföl. De el a rossz ta-

szen annyi az állástalan színházi ember? – aggodalmaskodtak, s részben, már ami a színházi perspektívákat illeti, igazuk is volt. A bökkenő csak annyi, hogy istenigazából soha nem is akartam színész lenni és nem is lettem az. Ráadásul, - aggódó ismerőseim nem kis megdöbbenésére - a szentesi Horváth Mihály Gimnázium irodalmi-drámai tagozatán eltöltött négy esztendő alatt soha senki, egyetlen tanárom sem akarta vagy kérte, hogy az legyek. Mondom, nem lettem új Lawrence Olivier, de még csak Kabos Gyula sem; irodalomtörténettel és kritikával foglalkozom, irodalmi folyóiratot szerkesztek, egyetemen tanítok - és egész jól érzem magam a bőrömben. Színdarabban ritkán, csak amatőrként játszom, a verseket nem elszavalom, hanem írok vagy beszélek róluk, mégsem érzem azt, hogy feleslegesen jártam Szentesre. Éppen ellenkezőleg, azt, amit ott megtanultam, irodalomról, színházról és egyáltalán a humán kultúráról, csak most, életformának is beillő szakmámban tudom igazán hasznosítani. Nemcsak a tárgyi tudásra gondolok – azt inkább az egyetemi évek alatt tudtam jól kamatoztatni – hanem általában a művészetről való gondolkodásra. Arra, hogy egy színdarabot

pasztalatokkal... Hogy a Tényekkel kezdjem: vannak speciális óráink, speciális tanárokkal. Ilyen például a színházi alapismeretek, ahol a "régi nagyok" módszereivel ismerkedünk, a beszédtechnika, ahol az alapvető beszédhibákat javítjuk, a tánc, ami nem mindennapi mutatványokat kíván tőlünk...és még sorolhatnám, ha akarnám... de mindez magában nem lenne semmi... ezt mi... a tanárok és mi, drámaisok tesszük teljessé. Az a mód, ahogy tanítanak minket, az a varázs... ezt igazán nehéz dolog így elmagyarázni bárkinek... de akárhogy is, amikor majd elballagok innen – belegondolni is rossz – nem olyan leszek, mint bárki más az utcán; nem fogok beletörődni mindenbe, lesz saját véleményem, és tudok majd kezdeni valamit az életemmel. Ennek a kialakításában segítenek a tanárok... ők segítenek. A másik óriási dolog a közösség. Az hogy mi így együtt vagyunk... összeválogattak bennünket az ország különböző pontjairól, minket, akik ott-hon a "kitaszítottak", az örök-ké mások, voltunk, vagyunk, itt egymásra találunk, kiegészítjük egymást, és fantasztikus közösséget alkotunk. Általában kollégisták vagyunk, együtt lakunk, egymás családjává válunk, és ez a kötelék sokkal szorosabb, semhogy a gimnázium befejezése után a felépülésbe merüljön. A múlt nyáron volt 20 éves a drámai, amit egy háromnapos összejövetel keretében ünnepeltünk. A három nap alatt senkinek nem jutott eszébe este tízkor lefeküdni, ittuk magunkba egymás társaságát, 16 generáció énekelt, nevetett sírt együtt, anyukám korabeli emberekkel élveztem végig a három napot! Volt egy gála, ahol minden évfolyam megmutatta magát, a legelső osztály tagja, Hevesi Tamás azt mondta, hogy a drámaisok mindenütt megtalálják egymást, bárhol odamennek egymáshoz, és mindenütt érzik hogy ők - mi - valamiben közösek, mert mi egy család vagyunk, és én boldog vagyok, hogy e család tagja vagyok.

Sánta Szilvia

látva, verset olvasva, nem azt kell kutatni, mire gondolt, mit akart üzeni a szerző, hanem azt, hogy mennyivel kerültem közelebb a világhoz és a többi ember megértéséhez. A színpadi gyakorlatok, kreatív tréningek nemcsak az irodalomhoz vittek közelebb engem és osztálytársaimat, hanem egy ennél sokkal fontosabb dolgot is megtanultunk. Azt, hogy a szerep, a Másik, egy kicsit mindig mi magunk vagyunk, hogy a Mással szembeni tolerancia, valójában saját személyiségünk tisztelete is. Mindez nemcsak elméleti magasságokban jelentős dolog, (az ilyesmi csak egy magamfajta irodalmárt érdekel), hanem kézzel fogható, praktikus haszna is van. Barátaim, akik volt iskolatársaim is egyben, dolgoznak bár színészként, rendezőként, újságíróként, televíziós műsorvezetőként, irodalmárként vagy kommunikációs szakemberként, voltaképpen mind azzal keresik kenyerüket, amit Szentesről hoztak magukkal: az őket körülvevő világot próbálják minél alaposabban megérteni, erről való gondolataikat pedig megértetni a többi emberrel. Nagyon szép, de nem könnyű dolog. Talán csak egy volt szentesi drámaisnak... Nyáry Krisztián

A Színfoltban olvastuk

Balassagyarmati Színjátszó Találkozó

December 11-12-13-án került sor – immár huszonhatodik alkalommal – a balassagyarmati színjátszó találkozóra (Madách IszN), nem mondhatjuk, hogy fesztivál inséges időben, hiszen megfelelően zsúfolt őszi-téli volt. A program egészen változatos lett, és most már – utólag – az is elmondható, hogy színvonalnövekedésnek lehettünk tanúi. A meglehetősen hajtós tempóban lezajló fesztivál változatos képet nyújtott műfajilag, tematikailag és némiképp a színvonal tekintetében is. Nagy öröm volt, hogy a pódiumművészet újra nívósan képviseltette magát, s hogy profi igénnyel megfogalmazódott zenés színházat is láthattunk. A bemutatókat természetesen szakmai megbeszélések követték, ahol igen jó hangulatú, az építő kritikát elfogadó, elfogadtató és mindkét fél számára lehetőséget nyújtó párbeszéd alakult ki. Vítától sem mentes, de fölös indulatok nélküli légkört tapasztaltunk. (A zsűri tagjai: Lengyel Pál, rendező; Nagy András László, rendező és Tóth Zsuzsanna, előadóművész voltak.)

*

Novemberben megtartotta tisztújító közgyűlését a **Szabad Színjátszásért Egyesület**, a Magyar Művek Fesztiváljának zárónapján. Az új vezetőség tagjai: Éry-Kovács András, Katona Imre, Nagy András László, Nagy Gábor, Nyeső Ildikó, Uray Péter és Zala Szilárd. A héttagú vezetőség december 12-én, Balassagyarmaton választotta meg az elnököt, aki **Éry-Kovács András** lett.

*

Az **Angyalföldi József Attila Művelődési Központ** (1131 Bp., József A. tér 4., tel.: 320-3842, -3843, -3844, e-mail: jamk@satimex.tvnet.hu) pályázatot hirdet 1999. Április 8-10-re, a VI. József Attila Napok rendezvényeire, országos versmondó verseny és illusztrációs rajzpályázat formájában. Jelentkezési határidő február 24.

*

Az **„Anyám fekete rózsza”** – IX. Magyar nyelvű Nemzetközi Vers- és Prózamondó Találkozót 1999-ben csak határainkon túli magyar ajkúak részére hirdetik meg. Nevezési határidő: február 15. Ady Endre Művelődési Ház, 2113 Erdőkeres, Fő út 44. Tel/fax: 28/476-949

*

A Faludi Ferenc Akadémia ismét meghirdeti a **Schola Ludens**, régi magyar iskoladramák színjátszó fesztivált. Felkészítő szeminárium: február 27-én 10.00-21.00 Tér-színház. Elődöntők: április 17-18. VMG (?), április 24-25. Miskolc.

Diákszínház. Az Országos Diákszínjátszó Egyesület hírlevele.

Készíti a **Tapír** kulturális magazin szerkesztősége. (Keresd a Pc-X-ben!)

Felelős kiadó: **Vidovszky György**.

Munkatársak: **Pap Boglárka, Faragó Cs. Csaba.**